

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/51/2016
Identifikačné číslo spisu:	8713010598
Dátum vydania rozhodnutia:	23.08.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:8713010598.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom dňa 23. augusta 2016 v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Štefana Harabina a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci proti obvinenému A. T. pre zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. a iné o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 12. marca 2015, sp. zn. 4To 48/14 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného A. T. s a o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Poprad z 22. septembra 2014, sp. zn. 5T 164/2013 bol obvinený A. T. uznaný vinným zo spáchania zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. (v bode I.), zločinu pozbavenia osobnej slobody podľa § 182 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. d/ Tr. zák., zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 47 ods. 2 Tr. zák. a § 437 ods. 5 Tr. zák., zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1 Tr. zák. a prečinu kupliarstva podľa § 367 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. d/ Tr. zák. (v bode II.).

Za to mu bol uložený podľa § 199 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák., § 47 ods. 2 Tr. zák. a § 437 ods. 5 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom strázenia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. bol obvinenému uložený trest prepadnutia zaistených vecí, ktoré boli použité na spáchanie trestnej činnosti.

V nadväznosti na to, na základe odvolaní obvineného a jeho súrodencov rozhodoval Krajský súd v Prešove rozsudkom z 12. marca 2015, sp. zn. 4To 48/14 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. d/ ods. 3 Tr. por. zrušil rozsudok Okresného súdu Poprad vo výroku o vine v časti týkajúcej sa bodu II. a

vo výroku o treste a na základe § 322 ods. 3 Tr. por. bol obvinený A. T. uznaný vinným v bode II. zo spáchania zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. d/ Tr. zák. a prečinu kupliarstva podľa § 367 ods. 1 Tr. zák. Za to, ako aj za zločin vydierania, zo spáchania ktorého bol uznaný vinný rozsudkom Okresného súdu Poprad (pod bodom I.) mu bol uložený podľa § 183 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 5 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere osem rokov, pričom na jeho výkon bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia (§ 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák.).

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. mu bol uložený trest prepadnutia zadržaných vecí, ktoré boli použité na spáchanie trestného činu.

Odvolaania súrodencov obvineného K. T. a K. E. boli podľa § 316 ods. 1 Tr. por. zamietnuté.

Obvinený A. T. podal prostredníctvom obhajcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Tr. por. s odôvodnením, že napadnutému rozhodnutiu predchádzalo konanie, v ktorom bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu, ako aj, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V odôvodnení svojho dovolania uviedol, že odvolací krajský súd neakceptoval žiadosť novozvoleného obhajcu o odročenie verejného zasadnutia z dôvodu potreby preštudovania spisového materiálu a poskytnutia primeranej lehoty na prípravu obhajoby, čím došlo podľa jeho názoru k zásadnému porušeniu práva na obhajobu.

Krajský súd v Prešove nariadil v uvedenej veci verejné zasadnutie na deň 12. marca 2015, pričom 10. marca 2015 obhajca oznámil krajskému súdu vypovedanie plnej moci obvineným (vtedy obžalovaným). Toho istého dňa oznámil novozvolený obhajca, že prevzal obhajobu obvineného a zároveň požiadal o odročenie nariadeného verejného zasadnutia z dôvodu potreby preštudovania spisového materiálu a poskytnutia primeranej lehoty na prípravu obhajoby.

Dovolateľ ďalej prezentoval názor, že od doručenia predvolania na verejné zasadnutie dňa 23. februára 2015 mal približne 15 dní. Novozvolený obhajca oznámil súdu 10. marca 2015, že prevzal jeho obhajobu, z čoho je zrejmé, že konal v primeraných lehotách, keďže bol stíhaný väzobne, a teda jeho konanie nie je možné hodnotiť ako účelové a obštrukčné.

Krajský súd mal na základe jeho odvolania rozsudok okresného súdu podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/ a e/ Tr. por. zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, v rámci ktorého bolo potrebné vypočuť svedkov, ktorých výsluch navrhoval. Dôvodil, že „je možné pripustiť, že dňa 9. februára 2013 sa správal v penzióne A. v S. nevhodne, ale jeho konanie v žiadnom prípade nenaplnilo skutkovú podstatu zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák.“. Tým, že jeho konanie bolo posúdené ako zločin vydierania došlo podľa jeho názoru k nesprávnejmu právnejmu posúdeniu konania, čo zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Z uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd vyslovil, že napadnutým rozsudkom bol porušený zákon v jeho neprospech a následne, aby zrušil rozsudok krajského súdu a prikázal tomuto súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predovšetkým skúmal či má podané dovolanie všetky obsahové a formálne náležitosti, či je prípustné a či bolo podané oprávnenou osobou a pritom dospel k nasledujúcim záverom:

Podľa § 368 ods. 1 Tr. por. dovolaním možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená. V posudzovanom prípade je napadnutým rozhodnutím rozsudok Krajského súdu v Prešove ako odvolacieho súdu, ktorým bol obvinený A. T. uznaný vinným a bol mu uložený

trest. Proti takémuto druhu rozhodnutia je dovolanie prípustné. Dovolanie podal obvinený prostredníctvom obhajcu, bolo preto podané osobou oprávnenou podľa § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 Tr. por. K podaniu dovolania došlo na Okresnom súde Poprad, t. j. v mieste podľa § 370 Tr. por.

V dovolaní musí byť ďalej uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané, tak, aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozhodnutie napáda a aké chyby sa vytýkajú rozhodnutiu alebo konaniu, ktoré mu predchádzalo. Obvinený poukazuje na dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. a dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. teda na to, že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu a na to, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Najvyšší súd musí preskúmať dovoláciu námietku obvineného A. T., v rámci ktorej spochybňuje zákonný priebeh verejného zasadnutia konaného 12. marca 2015 na Krajskom súde v Prešove, ktorý rozhodoval o jeho odvolaní a odvolaniach jeho súrodencov podaných proti rozsudku Okresného súdu Poprad, a to z hľadiska porušenia jeho obhajobného práva a domáha sa preto zrušenia rozsudku Krajského súdu v Prešove, ktorým bol právoplatne uznaný vinným (v časti) a bol mu uložený trest.

Dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 písm. c/ Tr. por. je že v konaní, ktoré odsudzujúcemu rozhodnutiu predchádzalo bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolací súd preskúmal či v predmetnom prípade boli zásadným spôsobom porušené obhajobné práva obvineného, pričom ak Trestný poriadok stanovuje podmienky priebehu a vedenia verejného zasadnutia na odvolacom súde, je treba tieto chápať v ich materiálnom pojatí. To znamená, že súdne konanie je treba viesť takým spôsobom, aby došlo k naplneniu účelu obhajoby a tým aj k zabezpečeniu základných práv obvineného.

Z obsahu relevantného spisového materiálu vyplýva, že na súde prvého stupňa bolo vykonané dokazovanie na opakovane odročovanom hlavnom pojednávaní (v dňoch 20. januára, 19. februára, 24. marca, 28. apríla, 30. júna, 17. septembra a 22. septembra 2014), vždy za osobnej účasti obvineného, jeho obhajcu JUDr. Marcela Mašana a náhradného obhajcu JUDr. Michala Petrika.

V nadväznosti na to, na základe odvolania obvineného a jeho súrodencov konal vo veci Krajský súd v Prešove, a to na verejnom zasadnutí konanom v dňoch 22. januára a 12. marca 2015. Verejné zasadnutie odvolacieho súdu dňa 22. januára 2015 bolo vykonané za účasti obvineného a jeho obhajcu JUDr. Marcela Mašana (ako aj náhradného obhajcu). Na tomto verejnom zasadnutí bolo dovolacím súdom doplnené dokazovanie výsluchom znalkyne a oboznámením obsahu správy súdneho exekútora ako listinného dôkazu. Verejné zasadnutie bolo odročené na neurčito, vzhľadom na vznesenie námietky zaujatosti obvineného voči sudcom zákonného senátu a jeho návrhu na odňatie veci a prikázanie inému krajskému súde a vzhľadom na podanú sťažnosť obvineného proti rozhodnutiu o nevyklúčení konajúcich sudcov z vykonávania úkonov trestného konania.

Termín nasledujúceho verejného zasadnutia krajského súdu bol určený dňa 18. februára na 12. marca 2015 o 10.30 hod. Obvinený prevzal doručenkou s oznámením termínu vo výkone väzby dňa 23. februára 2015. Následne dňa 10. marca 2015 elektronickým doručením oznámil obhajca obvineného Krajskému súde v Prešove, že A. T. listom doručeným 10. marca 2015 mu vypovedal v predmetnej trestnej veci plnú moc a súčasne oznámil súdu, že verejného zasadnutia dňa 12. marca 2015 sa nezúčastní. Vlastnoručne napísaným podaním obvinený oznámil túto skutočnosť krajskému súde dňa 12. marca 2015, teda v deň konania verejného zasadnutia.

Dňa 10. marca elektronicky zaslal advokát JUDr. Miloš Kaščák krajskému súde plnomocenstvo obvineného na obhajobu datované 9. marca 2015 spolu so žiadosťou o odročenie termínu verejného zasadnutia určeného na 12. marca 2015, „za účelom preštudovania spisového materiálu a poskytnutia primeranej lehoty na prípravu obhajoby“. Súčasne požiadal o poskytnutie lehoty aspoň tridsať dní.

Dňa 11. marca o 8.29 hod. predsedníčka senátu krajského súdu elektronicky doručila uvedenému advokátovi podanie, ktorým mu oznámila, že jeho ospravedlnenie neakceptuje v podstate s odôvodnením, že za včasnú voľbu obhajcu nesie zodpovednosť obžalovaný s odkazom na príslušnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej zmenou v osobe obhajcu v priebehu konania nie je súd čo do režimu nijako viazaný a táto zmena nie je dôvodom na odvolanie už nariadených úkonov, o ktorých sú obžalovaný i obhajca riadne upovedomení. V takom prípade nie je dôvod na odročenie hlavného pojednávania resp. verejného zasadnutia za účelom oboznámenia obhajcu s prejednávanou vecou.

S odkazom na uvedenú argumentáciu, krajský súd vykonal verejné zasadnutie dňa 12. marca 2015 od 10.35 hod. do 11.40 hod. (ako je to zrejmé zo zápisnice z č. l. 1244-1249), za osobnej prítomnosti obžalovaného A. T., obhajcu JUDr. Miloša Kaščáka a náhradného obhajcu JUDr. Michala Petrika.

Na tomto verejnom zasadnutí odvolacieho súdu bolo potom v zmysle § 326 ods. 5 Tr. por. doplnené dokazovanie prečítaním listinného dôkazu (úradného záznamu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Poprad z 11. februára 2013) a boli prednesené konečné návrhy obhajcu, zástupcu krajského prokurátora a obžalovaného s následným vyhlásením rozsudku.

Pre úplnosť treba konštatovať, že obhajca obvineného JUDr. Marcel Mašlan odôvodnil odvolanie obvineného písomným podaním z 21. novembra 2014 (č. l. 1155-1159) a aj sám obvinený osobitným písomným podaním z 22. decembra 2014 (č. l. 1179 - 1187).

Dovolacou námietkou obvinený odôvodňoval zásadné porušenie jeho obhajobných práv tým, že verejné zasadnutie krajského súdu dňa 12. marca 2015 nebolo odročené, pretože jeho novozvolený obhajca nemal reálnu možnosť dostatočnej prípravy na verejné zasadnutie, ako aj, že jeho konanie nemalo byť posúdené ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák., čím došlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu jeho konania a domáhal sa v konečnom dôsledku zrušenia odsudzujúceho rozsudku Krajského súdu v Prešove a opätovného prerokovania a rozhodnutia predmetnej veci.

Po vykonaní prieskumu na základe dovolania obvineného Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c/ Tr. por., lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Tr. por., na ktorých naplnenie obvinený poukázal v písomných dôvodoch dovolania.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu zabezpečujúcim „rovnosť zbraní“ medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom, ako žalobcom v trestnom konaní, na strane druhej. Táto základná zásada trestného konania je v Trestnom poriadku upravená v ustanovení § 2 ods. 9 Tr. por., vyplýva z čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a je garantovaná v ďalších významných právnych dokumentoch, akými sú Listina základných práv a slobôd a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby, a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Porušenie práva na obhajobu je podstatnou chybou konania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku je však koncipovaný oveľa užšie, nie je ním akékoľvek (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva „zásadným spôsobom“. Pri posudzovaní, či v danom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli, okrem iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného, a aby sa na ne v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo.

Treba tiež zdôrazniť, že trestné konanie treba posudzovať komplexne ako jeden celok a nie je možné z hľadiska zachovania práv obvineného hodnotiť len niektoré parciálne, jednotlivo extrahované úkony resp. postupy a na základe nich konštatovať zásadné porušenie jeho obhajobných práv.

Dovolací súd po preštudovaní spisového materiálu nezistil žiadne skutočnosti svedčiace o tom, že by v priebehu celého trestného konania došlo k porušeniu práva obvineného na obhajobu. Naopak právo obvineného na obhajobu bolo v priebehu trestného konania zachované, pričom obvinený mal možnosť zúčastňovať sa pojednávaniu a uplatňovať svoje práva či už osobne, alebo prostredníctvom obhajcu, pričom toto svoje právo v priebehu konania aj aktívne využíval.

Obvinený namietal, že verejné zasadnutie dňa 12. marca 2015 o odvolaniach nebolo odročené a bolo vykonané za prítomnosti novozvoleného obhajcu JUDr. Miloša Kaščáka, ktorý nebol na verejné zasadnutie riadne pripravený.

Najvyšší súd poukazuje na faktografiu jednotlivých úkonov Krajského súdu v Prešove, a to najmä skutočnosť, že verejné zasadnutie tohoto súdu ako súdu odvolacieho nebolo vykonávané len 12. marca 2015, ale už 22. januára 2015 a pre námietku zaujatosti a návrh na odňatie a prikázanie veci obvineného bolo odročené na neurčito a následne bol určený termín ďalšieho pojednávania (v rámci toho stého verejného zasadnutia) na deň 12. marca 2015, pričom tento termín bol obvinenému doručený už dňa 23. februára 2015. Svojmu obhajcovi JUDr. Marcelovi Mašanovi vypovedal plnomocenstvo dňa 10. marca a obhajcovi JUDr. Milošovi Kaščákovi podpísal plnú moc na zastupovanie v trestnom konaní dňa 9. marca 2015, teda tri dni pred konaním verejného zasadnutia.

Po tom, čo zaslal súdu plnomocenstvo a žiadosť o odročenie pojednávania (10. marca 2015) mu bola predsedníčkou senátu tohoto súdu doručená odpoveď (11. marca o 8.29 hod.), s odôvodnením prečo jeho žiadosti o odročenie verejného zasadnutia nebude vyhovené.

Najvyšší súd konštatuje, že vykonanie verejného zasadnutia za prítomnosti obvineného, obhajcu JUDr. Miloša Kaščáka a náhradného obhajcu JUDr. Michala Petrika a argumentácia odôvodňujúca takýto postup súdu je lege artis, a to najmä aj z hľadiska zachovania obhajobných práv obvineného A. T..

Obvinený vypovedal plnú moc obhajcovi Marcelovi Mašanovi, ktorý ho obhajoval počas celého trestného konania až tzv. „na poslednú chvíľu“, pričom tento obhajca sa bez riadneho ospravedlnenia nedostavil na verejné zasadnutie odvolacího súdu. Jeho písomné podanie z 10. marca 2015 (č. l. 1232) nie je možné považovať totiž za riadne ospravedlnenie, keďže toto zo strany súdu nebolo akceptované. V danej svislosti treba zdôrazniť, že v zmysle § 43 ods. 3 Tr. por. skôr zvolený alebo ustanovený obhajca je povinný plniť si svoje povinnosti až do skutočného prevzatia obhajoby iným zvoleným alebo ustanoveným obhajcom.

Napriek tomu ale, že v danom prípade túto svoju povinnosť obhajca nesplnil a na pokračovaní verejného zasadnutia krajského súdu dňa 12. marca sa zúčastnil už novozvolený obhajca, nie je možné považovať za zásadné porušenie práva na obhajobu obvineného v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. s poukazom na už vyššie uvedenú argumentáciu, že trestné konanie z hľadiska zachovania práv obžalovaného (resp. obvineného) treba posudzovať z hľadiska konania ako jedného celku. Vo všeobecnosti, v zmysle platnej judikatúry, tak ako to správne uviedla predsedníčka senátu Krajského súdu v Prešove v liste adresovanom obhajcovi, treba zdôrazniť, že zo zodpovednosti obžalovaného za včasnú a okolnostiam primeranú voľbu obhajcu v žiadnom prípade nevyplýva povinnosť všeobecného súdu prispôbovať režim konania a jeho priebeh predstavám a požiadavkám jeho obhajcu, aj keď obhajobu prevzal obhajca v sebe kratšom čase. Čas potrebný na prípravu obhajoby, resp. na samotný jej výkon treba zamerať od súdu k obhajcovi a v žiadnom prípade nie naopak. V kontexte uvedeného nie je možné konštatovať žiadne zásadné porušenie obhajobných práv obvineného A. T..

K námietke dovolateľa ohľadom nevykonania všetkých navrhnutých dôkazov zo strany súdov dovolací súd konštatuje, že proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov,

ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania), je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Orgány činné v trestnom konaní a súde sú povinné zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú. Nevykonanie dokazovania v rozsahu predpokladanom obvineným a hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nie je možné uplatniť ako dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Dovolací súd konštatuje, že v priebehu celého konania okresný i krajský súd sa zaoberali návrhmi strán na doplnenie dokazovania a aj v tomto smere postupovali v súlade so zákonom.

Obvinený v dovolaní uplatnil aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. argumentujúc, že svojím konaním nenaplnil znaky zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák., ale maximálne sa mohol dopustiť priestupku proti občianskemu spolužitiu alebo prečinu výtržníctva.

Dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 písm. i/ Tr. por. je, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť), bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Najvyšší súd opakovane judikoval, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávnych chýb, taxatívne uvedených ako dovolacie dôvody v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. n/ Tr. por. Mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie - neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa. Správnosť a úplnosť skutkových zistení dovolací súd nemôže posudzovať, pretože nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Dovolací súd môže posudzovať len to, či súdy na zistený skutkový stav, ktorý je v dovolacom konaní daný a nemenný, aplikovali správne ustanovenia Trestného zákona.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa. V trestnej veci obvineného A. T. to teda znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený spáchal skutky tak, ako sú uvedené v rozsudkoch Okresného súdu Poprad (pod bodom I.) a Krajského súdu v Prešove (pod bodom II.). Tieto skutkové okolnosti obsiahnuté v popise jednotlivých skutkov potom poskytujú spoľahlivý základ pre naplnenie všetkých zákonných znakov zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. (ad I. rozsudku okresného súdu), zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. d/ Tr. zák. a prečinu kupliarstva podľa § 367 ods. 1 Tr. zák. (ad II. rozsudku krajského súdu), zo spáchania ktorých bol obvinený uznaný vinným.

Najvyšší súd na tomto základe, bez meritórneho preskúmania veci, na verejnom zasadnutí konštatoval, že je zrejmé nenaplnenie dôvodov dovolania uplatnených obvineným A. T., a preto tento mimoriadny

opravný prostriedok podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.